

ΚΑΡΑΜΟΥΖΕΙΟ ΓΥΜΝΑΣΙΟ ΑΣΤΑΚΟΥ

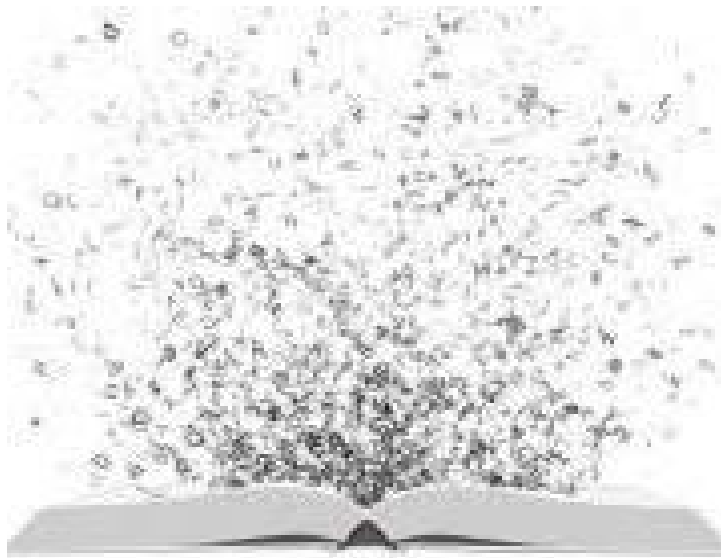
Α' ΤΑΞΗ ΣΧΟΛΙΚΟ ΕΤΟΣ 2024-25

ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΑΣΤΑΚΟΥ

ΑΙΤΩΛΟΑΚΑΡΝΑΝΙΑΣ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ *“Να σου πω μια ιστορία;”*

ΥΠΕΥΘΥΝΗ ΚΑΘΗΓΗΤΡΙΑ: Κωνσταντίνα Βαλάρη

ΕΛΠΙΔΟΦΟΡΟΣ Ο ΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Το μείζον πρόβλημα της εκπαιδευτικής κοινότητας τα τελευταία χρόνια δεν είναι άλλο, κατά γενική ομολογία, από τα επαναλαμβανόμενα περιστατικά βίας. Πολλές οι συζητήσεις, οι θεωρητικές προσεγγίσεις, οι αναλύσεις και τα μέτρα αντιμετώπισης της. Δυστυχώς φτωχά, προς το παρόν, τα αποτελέσματα.

Αποφασίσαμε λοιπόν στο σχολείο μας να δώσουμε τον λόγο στους μαθητές και να τους προτρέψουμε να μιλήσουν γι' αυτό το ζήτημα κι εμείς να ακούσουμε τη δική τους φωνή, τη δική τους προσέγγιση, τη δική τους σκέψη.

Το αποτέλεσμα μας ξάφνιασε θετικά. Τα παιδιά προβληματίστηκαν, μίλησαν, εκφράστηκαν και στα λόγια τους φανερώνονται οι προσδοκίες που έχουν από εμάς και η βοήθεια που περιμένουν. Στους δύσκολους καιρούς που διανύουμε ο λόγος των παιδιών μας δίνει δύναμη.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΟΥΝΤΟΥΡΗΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΑΣΤΑΚΟΥ

ΕΝΑ ΒΗΜΑ ΤΗ ΦΟΡΑ

Ονειρεύομαι ένα σχολείο που θα δίνει βήμα στους μαθητές του για να εκφράσουν το απόσταγμα του πνευματικού τους μόχθου και να εξωτερικεύσουν το συναίσθημα, τη φαντασία, τη δημιουργικότητα, το προσωπικό τους βίωμα...

Ελπίζω ότι αυτό το σχολείο χτίζεται μέρα με τη μέρα, ένα βήμα τη φορά, ένα λιθαράκι σε θεμέλια σταθερά...

Νιώθω πως τη φετινή χρονιά με τους μαθητές και τις μαθήτριες της 'Α τάξης του σχολείου μας κάναμε το μικρό σταθερό μας βήμα, προσθέσαμε το μικρό στέρεο λιθαράκι μας...

Στο πλαίσιο της Λογοτεχνίας και του προγράμματος "ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΗ ΓΡΑΦΗ ΣΤΗΝ ΤΑΞΗ" τα παιδιά μελέτησαν το λογοτεχνικό είδος του διηγήματος. Διαβάσαμε, αναλύσαμε, απολαύσαμε διηγήματα σπουδαίων λογοτεχνών και συγκινηθήκαμε, προβληματιστήκαμε, συζητήσαμε για τα διαχρονικά ζητήματα που απασχολούν τον άνθρωπο κι έπειτα αποφασίσαμε -γιατί όχι- ότι κι εμείς μπορούμε κι ότι αξίζει να προσπαθήσουμε.

Τα παιδιά άνοιξαν διάπλατα τα μάτια του νου και της ψυχής τους, άφησαν ελεύθερη τη φαντασία τους, ξεδίπλωσαν τη δημιουργικότητά τους κι έγραψαν με την καρδιά τους. Καρπός του μόχθου τους αποτελεί το μικρό αυτό βιβλίο-συλλογή διηγημάτων- με θέμα τον ρατσισμό και τη βία και με τίτλο "**Να σου πω μια ιστορία**" για το οποίο είμαστε όλοι περήφανοι.

Παιδιά σας ευχαριστώ για τον ενθουσιασμό, τη διάθεση, τον κόπο και το ωραίο αποτέλεσμα.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΒΑΛΑΡΗ

ΦΙΛΟΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΑΣΤΑΚΟΥ

ΣΧΟΛΙΚΟ ΕΤΟΣ 2024-25

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ελπιδοφόρος ο λόγος των παιδιών.....Κ. Κουντούρης

Ένα βήμα τη φορά.....Κ. Βαλάρη

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ρατσισμός.....Α.

Ελευθεράτος

Γιάννης.....Γ. Γαντζούδη

Η νταντά.....Χ. Γαρίδας

Η προσευχή.....Γ. Πλάκα

Μόνος δε γίνεται.....Δ. Σφαέλου

Ο Κάρολος.....Δ. Γκάτσης

Η Νικόλ.....Ε.

Σκανδάλου

Πουθενά χωρίς φίλους.....Ο. Βρυώνη

Ησυχία.....Ε. Μακρή

Η εκδίκηση.....Γ. Ζορμπάς

Μίλα.....Δ.

Ηγούμενος

Πού είναι η Ελένη;.....Ι. Σκούφη

Στο σχολείο.....Σ.

Καραγιάννης

Αν έχεις τέτοιους φίλους.....Κ. Δημητρίου

Το βίντεο.....Μ. Κάτση

Το λάθος είναι να μη μιλάς.....Π. Κούγγελη

Στην προπόνηση.....Γ. Κρικρής

Δίψα για ζωή.....Λ. Πιτσούλιας

Η ζωή του Λούκα.....Θ. Μακρής
Αγαπημένο μου ημερολόγιο.....Μ. Καούρ
Η φωνή μου.....Α.
Μπαρμπάνης
Κάποιοι δεν ξεχνάνε.....Δ.
Μπαρμπαρούσης
Αναζητώντας φίλους.....Ν. Δοκανίκη
Η καλή πλευρά.....Ν. Δημητρίου
Η ιστορία του Γιάννη.....Άννα-Μαρία Σάββα
Έχω ένα φίλο.....Σ. Ράπτης
Θα έρθει εκδρομή;.....Σ. Μακρή
Αμπού ,ένας μικρός ήρωας.....Λ. Τουτουτζόγλου
Ο Δημήτρης.....Θ. Τσάρκος
Η άσχημη μέρα του Μάκη.....Σ. Τσούρας
Θα είμαι δίπλα σου.....Χ. Κρικρή
Η ιστορία της Νεφέλης.....Α. Τσάρκου

Ο ΡΑΤΣΙΣΜΟΣ....

Άλλη μία μέρα ξημέρωσε και πάλι για τον μικρό Νίκο. Σηκώθηκε, ντύθηκε έφαγε και ξεκίνησε για το σχολείο. Όμως είχε πάλι τα ίδια σαν να μην πέρασε μια μέρα. Στο διάλειμμα ο Γιώργος και ο Δημήτρης τον κοροΐδευαν και τον χτυπούσαν όπως κάθε φορά. Στο επόμενο διάλειμμα ο Νίκος κάθισε σε ένα παγκάκι. Όταν τον είδαν τα παιδιά που τον ενοχλούσαν πήγαν εκεί και τον χτύπησαν πάλι. Ευτυχώς τους είδε ένας συμμαθητής τους, ειδοποίησε τον διευθυντή, τους σταμάτησε και τους κάλεσε στο γραφείο. Ο Νίκος δεν απαντούσε στις ερωτήσεις του διευθυντή γιατί φοβόταν πως εάν πει τι συνέβη, στο σχολείο θα έτρωγε ακόμα περισσότερο ξύλο. Στο σχολείο ο μικρός Νίκος έτρεξε γρήγορα στο σπίτι γιατί τον κυνήγαγαν οι δύο συμμαθητές του. Με το που μπήκε μέσα στο σπίτι έκλαιγε και εξήγησε στους γονείς του τι συνέβη και πάλι σήμερα στο σχολείο. Οι γονείς του, μίλησαν και αποφάσισαν πως δεν γίνεται να συνεχιστεί άλλο όλη αυτή η κατάσταση, να γυρνάει το παιδί κάθε μέρα χτυπημένο και κλαμένο σπίτι από το σχολείο. Γι' αυτό αύριο κιόλας θα πάνε να μιλήσουν στον διευθυντή του Νίκου. Έτσι το επόμενο πρωί ξεκίνησαν και οι τρεις για το σχολείο, οι γονείς του Νίκου μίλησαν στο διευθυντή και αυτός με τη σειρά του επέπληξε τα παιδιά. Όμως μετά την επίπληξη του διευθυντή ο Γιώργος και ο Δημήτρης επιτέθηκαν για ακόμη μία φορά στον μικρό Νίκο και αυτή τη φορά έφαγε πολύ περισσότερο ξύλο. Για καλή του τύχη όμως τους είδε ο Γιάννης ένας φίλος του Νίκου και πήγε να τον βοηθήσει. Στην συνέχεια πήγαν όλοι μαζί στο γραφείο του διευθυντή που τους φώναξε και απέβαλε τον Δημήτρη και τον Γιώργο διά παντός από το σχολείο. Και όλα αυτά γινόντουσαν, επειδή ο μικρός Νίκος είναι από άλλη χώρα και με λίγο σκουρότερο χρώμα στην επιδερμίδα του από την δικιά μας....

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΑΤΟΣ

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ

Ποιος αλήθεια από την τάξη μας θυμάται τον Γιάννη; Ο Γιάννης ήταν πολύ καλός και ευγενικός απολάμβανε την παρέα των άλλων παιδιών μα ήταν και κάπως γεματούλης, λίγο χοντρούλης κι αυτό δεν ήταν καλό για κείνον. Στην τάξη μας υπήρχε μία παρέα τριών μαθητών που τον κοροΐδευαν και του έλεγαν συνέχεια «πώς είσαι έτσι ρε μπαλόνι» και άλλα πολλά.

Την τελευταία μέρα πριν κλείσουν τα σχολεία για καλοκαίρι την ώρα που ο Γιάννης πήγαινε σπίτι του από πίσω του ήταν τα τρία παιδιά και τον κοροΐδεύανε, κάποια στιγμή γυρίζει ο Γιάννης και τους λέει «γελάει καλύτερα όποιος γελάει τελευταίος»

οπότε όλο το καλοκαίρι ο Γιάννης έκανε διατροφή και γυμναστική για να χάσει κιλά. Την πρώτη μέρα στο σχολείο μετά το καλοκαίρι όταν ο Γιάννης μπήκε στην τάξη του και τον είδαμε νομίζαμε ότι βλέπουμε άλλον άνθρωπο, στο διάλειμμα τα τρία παιδιά που τον κοροϊδεύαν του πρότειναν να μπει στην παρέα τους και να γίνουν φίλοι αλλά αυτός αρνήθηκε και κάπως έτσι ο Γιάννης έβαλε τα πράγματα στη θέση τους. Τον άλλο χρόνο, όταν επιστρέψαμε στο σχολείο ο Γιάννης δεν ήρθε, οι καθηγητές είπαν ότι πήρε μετεγγραφή για άλλο σχολείο., μας άφησε όμως ένα μήνυμα γραμμένο στον πίνακα της παλιάς μας τάξης. “ ΔΕΝ ΝΟΙΑΣΤΗΚΑΤΕ ΠΟΤΕ...ΚΡΙΜΑ..”

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΓΑΝΤΖΟΥΔΗΣ

Η ΝΤΑΝΤΑ

Το παιδί είχε μόλις φτάσει στη παιδική χαρά με την καινούργια του νταντά που ήταν μάλιστα και η πρώτη της μέρα στη δουλειά. Όταν η νταντά έκατσε στο παγκάκι για να προσέχει το παιδί έκπληκτη διαπίστωσε ότι το οχτάχρονο παιδί που πρόσεχε ξεκίνησε να της λέει αισχρά λόγια για το χρώμα του σώματος της και για το βάρος της και τότε κατάλαβε γιατί κάθε νταντά που προσλάμβαναν οι πλούσιοι γονείς του παραιτούνταν αμέσως. Όμως σε αντίθεση με τις άλλες νταντάδες αυτή είχε σκοπό να αναπτύξει μια σχέση φιλίας με το παιδί και δεν θα τα παρατούσε ό,τι κι αν γινόταν.

Ξεκίνησε να μιλάει στο παιδί προσπαθώντας να το πείσει να αλλάξει γνώμη και να γίνουν φίλοι όμως το παιδί ήταν ανένδοτο και δεν την άκουγε ό,τι κι αν έλεγε. Το παιδί πήγε να παίξει με τα άλλα παιδιά όμως η νταντά δεν αποθαρρύνθηκε ούτως η άλλως ήταν η πρώτη της προσπάθεια και είχε σκοπό να προσπαθήσει αύριο η σήμερα αναλόγως το πότε θα έρθουν οι γονείς του παιδιού να το πάρουν. Μετά από κάνα δώρο ήρθαν οι γονείς του παιδιού να το πάρουν και έτσι η νταντά αποφάσισε να το συνοδεύσει μέχρι τη διάβαση των πεζών και να το αποχαιρετήσει. Όταν έφτασε η στιγμή να αποχαιρετήσει το παιδί, εκείνο την αγνόησε επιδεικτικά και έφυγε χωρίς να κοιτάξει τον δρόμο. Δυστυχώς την στιγμή που βρισκόταν στον δρόμο είδε ένα αμάξι που οδηγούσε ένας μεθυσμένος άνθρωπος να έρχεται καταπάνω του. Η νταντά κατάλαβε έτρεξε και έσπρωξε με δύναμη το παιδί που σώθηκε αλλά η νταντά χτύπησε σοβαρά και μεταφέρθηκε στο νοσοκομείο. Οι γιατροί προσπάθησαν αλλά η νταντά δεν τα κατάφερε. Όταν το παιδί έμαθε από τους γονείς του τον θάνατο της γυναίκα που του έσωσε την ζωή έκλαψε πικρά και μετάνιωσε για την συμπεριφορά του αλλά ήταν αργά. Ορκίστηκε να μην ξανά φερθεί άσχημα στους διαφορετικούς ανθρώπους και να τους βοηθάει προς τιμήν της νταντάς του που θυσίασε τη ζωή της για χάρη του.

ΓΑΡΙΔΑΣ ΧΡΗΣΤΟΣ

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Όταν πρωτοήρθα στην Ελλάδα ήμουν δέκα χρονών. Με τους γονείς μου μέναμε σε ένα μικρό χωρίο με λίγους κατοίκους. Καλοί και φιλόξενοι άνθρωποι. Δεν μας έκριναν για την αλβανική μας καταγωγή.

Δυστυχώς στο σχολείο τα πράγματα ήταν αλλιώς. Ένας συμμαθητής μου, ο Στάθης, με κορόιδευε συνεχώς. Δεν ήξερα καλά ελληνικά και αυτός κάθε φορά που μιλούσα γέλαγε ή έκανε διάφορους ήχους. Γυρνούσα σπίτι κλαίγοντας. Σταμάτησα να μιλάω στο

σχολείο. Οι γονείς μου κατάλαβαν χωρίς ποτέ να τους πω τίποτα. Την επόμενη χρονιά μετακόμισα σε ένα κοντινό χωριό. Στο νέο μου σχολείο τα παιδιά με αποδέχτηκαν με αγάπη. Τώρα δεν ντρέπομαι να μιλήσω. Του χρόνου όμως θα έρθει ο Στάθης στο σχολείο μου. Κάνε θεέ μου να μην ξαναζήσω τα ίδια. Βοήθησε με θεέ μου να βρω δύναμη να τον αντιμετωπίσω.

ΓΙΟΥΕΝΑ ΠΛΑΚΑ

ΜΟΝΟΣ ΔΕΝ ΓΙΝΕΤΑΙ

Καθημερινά γινόντουσαν καβγάδες στο σχολείο μου. Τα μεγαλύτερα παιδιά, με κάποιον τρόπο οι κάγκουρες μας πείραζαν συχνά και μας προκαλούσαν σε διάφορους καβγάδες. Εγώ και η παρέα μου δεν δίνουμε πολύ σημασία μιας και ξέραμε ότι το κάνουν για προσοχή.

Η κοπέλα της παρέας δεν με χώνευε καθόλου και με αποκαλούσε συχνά στόκο, στουρνάρι και άλλα πολλά. Δεν γνώριζα τι σήμαιναν αυτές οι λέξεις και ντρεπόμουν να ρωτήσω τους γονείς μου για την σημασία τους.

Μια Πέμπτη η κοπέλα αυτή με περίμενε έξω από την τάξη. Άρχισε να μου λέει διάφορα και να με σπρώχνει. Μετά από λίγο φώναξε δυνατά:Θα συναντηθούμε στις 5 στο γηπεδάκι κοντά στο σουβλατζίδικο. Εκείνη την στιγμή κατάλαβα ότι ήθελε να συναντηθούμε για καβγά. Δεν ήξερα τι να απαντήσω μιας και ήταν όλα τα παιδιά μπροστά φωνάζοντας λες και μου έριξε τάπα. Σηκώθηκα και έφυγα ξέροντας ότι έπρεπε να πάω στο γήπεδο μιας και αν δεν πήγαινα όλοι θα με κοροΐδευαν χωρίς αύριο.

Ήρθε Παρασκευή, η ώρα 16:45 κι εγώ έτοιμη να φύγω για το γήπεδο. Η μάνα μου είχε καταλάβει τον φόβο στα μάτια μου και με ρώτησε που πάω. Η πιο γρήγορη δικαιολογία που μου ήρθε ήταν ότι θα έβγαινα με φίλους.

Έφτασα στο γήπεδο και όλο το σχολείο ήταν εκεί. Η κοπέλα με τράβηξε από την μπλούζα και άρχισε να με βρίζει λες και της σκότωσα τον πατέρα. Μετά από όλα αυτά άρχισε να αναφέρει πράγματα για τους γονείς μου. Εκείνη τη στιγμή της είπα να το βουλώσει και της έριξα ένα δυνατό μπουκέτο στην μούρη. Η κολλητή της ήρθε αμέσως κατά πάνω μου. Της έριξα και αυτής μια δυνατή σφαλιάρα και την έριξα κάτω.

Όλοι με κοίταζαν περίεργα, εγώ από ντροπή έτρεξα αμέσως για το σπίτι μου. Με το που ήρθε ο πατέρας μου από την δουλειά τον φώναξα και του είπα τα βάσανα που περνούσα. Εκείνος με την σειρά του μίλησε στον γυμνασιάρχη για αυτούς και μετά αυτός με την σειρά του στα παιδιά. Εκείνα δεν σταμάτησαν να με πειράζουν. Το συνέχιζαν όλο και περισσότερο.

Δεν ήξερα τι να κάνω για αυτό αποφάσισα να πάρω την κατάσταση στα χέρια μου. Επικοινωνήσα με τους γονείς των παιδιών και τους μίλησα για την συμπεριφορά που είχαν τα καμάρια τους απέναντί μας. Μετά από αυτό τα παιδιά σταμάτησαν να με ενοχλούν και η ζωή μου άλλαξε εντελώς.

ΔΗΜΗΤΡΑ ΣΦΑΕΛΟΥ

Ο ΚΑΡΟΛΟΣ

Από τα παιδικά του χρόνια έζησε έναν πόλεμο στην χώρα που ζούσε. Ζωή σημαίνει πόλεμος και ο θάνατος βρίσκεται στην καθημερινότητα της ζωής του.

Όμως ο Κάρολος αγαπούσε την ζωή κι ήταν αποφασισμένος να τα καταφέρει. Πριν δύο μήνες κουράστηκαν με ένα μεγάλο και επικίνδυνο ταξίδι αλλά τα κατάφεραν. Με την οικογένεια του ο Κάρολος έκανε το ταξίδι από την Συρία στην Τσεχία και μόλις έφτασε στην χώρα, οι γονείς νοίκιασαν ένα σπίτι πολύ μικρό “φτωχική οικογένεια” δεν είχαν τις απαραίτητες ανέσεις αλλά γλίτωσαν από τον πόλεμο κι όλα τα άλλα θα διορθωθούν με τον καιρό. Την δεύτερη ημέρα οι γονείς του τον πήγαν στο σχολείο που τον είχαν γράψει, όμως όταν έφτασε εκεί όλα τα παιδιά του σχολείου τον κορόιδευαν για το σκούρο του δέρμα, για τα φτωχικά του ρούχα, για την περίεργη προφορά του. Ο Κάρολος όμως έκανε πως δεν τους άκουγε. Μόλις τελείωνε το σχολείο πήγαινε στο σπίτι του με κλαμένα μάτια, όταν τον ρωτούσε η μαμά του και ο μπαμπάς του τί έπαθε εκείνος αμέσως απαντούσε ότι έπεσε στο προαύλιο του σχολείου του και πόνναγε. Πάλι επέστρεφε στο σχολείο και πάλι όλα τα παιδιά τον κορόιδευαν και τον έσπρωχναν αλλά αυτός έσκυβε το κεφάλι, έφευγε και κρυβόταν να κλάψει. Τελευταία μέρα πριν τις διακοπές των Χριστουγέννων και ο καθηγητής της Γλώσσας θα έδινε τα διαγωνίσματα τετραμήνου. Γελάκια, πειράγματα, ευχές κι ο Κάρολος επιτέλους να χαμογελάει γιατί πήρε τον υψηλότερο βαθμό όλης της τάξης και τους μεγαλύτερους επαίνους από τον αγαπημένο καθηγητή της τάξης. Τότε όλα αυτά τα παιδιά που τον κορόιδευαν έσκυψαν το κεφάλι και του ζήτησαν συγγνώμη για την συμπεριφορά απέναντί του. Ο Κάρολος το δέχθηκε και έγιναν μια δυνατή και ευτυχισμένη παρέα στο σχολείο.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΚΑΤΣΗΣ

Η ΝΙΚΟΛ

Η Νικόλ είναι ένα πολύ κοινωνικό κορίτσι. Μπορεί να γνωρίσει εύκολα άτομα όμως έχει πολλά άσχημα ελαττώματα. Οι γονείς της την είχαν μάθει να περνάει μόνο το δικό της, να ενδιαφέρεται μόνο για τον εαυτό της και να μην υπολογίζει τους άλλους. Λόγω αυτών των ελαττωμάτων όλα τα παιδιά στο σχολείο της τη φοβόντουσαν και δεν τη συμπαθούσαν καθόλου.

Κάθε μέρα έρχονταν στο σχολείο με νεύρα, στραβοκοιτούσε όποιον δεν την χαιρετούσε και όσοι της ερχόντουσαν κόντρα θα έβρισκαν τον μπελά τους. Έτσι είχε καταφέρει να υποτάξει σχεδόν όλο το γυμνάσιο. Είχε δύο κολλητές, δηλαδή αποκαλούσε αυτή κολλητές αυτές κατά βάθος την μισούσαν. Τις ανάγκαζε να κάνουν ό,τι ζητούσε εκείνη. Φερόταν με πολύ άσχημο τρόπο προς τους μαθητές και αυτό είχε κάνει τους δασκάλους να ανησυχούν. Είχε προκαλέσει πολλά άσχημα περιστατικά για παράδειγμα όταν κάποιος της είχε αντιμιλήσει, εκείνη έβαλε τους υπόλοιπους να μη του μιλάνε για πολλούς μήνες.

Μετά από λίγο καιρό, αφού οι γονείς της Νικόλ βρήκαν μια καλύτερη δουλειά σε μια μεγάλη πόλη αποφάσισαν να μετακομίσουν. Αυτή η ιδέα δεν άρεσε καθόλου στη Νικόλ αλλά δεν έφερε αντίρρηση. Έτσι και έγινε. Την επόμενη κιόλας εβδομάδα είχαν φτάσει

στο νέο τους σπίτι. Όμως η μετακόμιση σημαίνει και αλλαγή του σχολικού περιβάλλοντος για τη Νικόλ.

Ήταν Κυριακή απόγευμα, η Νικόλ καθόταν στο δωμάτιο της και αναρωτιόταν πώς θα ήταν το νέο της σχολείο. Ήταν σίγουρη πως θα είχε βαρετούς καθηγητές και πως θα μπορούσε να κάνει ό,τι θέλει με τους συμμαθητές της όπως ακριβώς και στο προηγούμενο σχολείο. Ξημέρωνε Δευτέρα η Νικόλ είχε ξυπνήσει από πολύ νωρίς. Έφαγε πρωινό ετοιμάστηκε και περίμενε την ώρα να φύγει για το γυμνάσιο. Κατά τη διαδρομή δεν είχε καθόλου άγχος. Χτύπησε το κουδούνι για μάθημα και όλοι οι μαθητές συγκεντρώθηκαν στις τάξεις. Εκείνη ήξερε πως ανήκε στο 3ο τμήμα της πρώτης τάξης. Προσπάθησε να ρωτήσει τα γύρω παιδιά μα όλοι την αποφεύγουν και αδιαφορούν. Τέλος βρήκε ένα κορίτσι και γεμάτη θυμό ρώτησε πού βρισκόταν η τάξη της. Το κορίτσι της έδωσε την απάντηση και έφυγε βιαστικά. Όταν μπήκε η Νικόλ στη τάξη η καθηγήτρια την έβαλε να συστηθεί. Εκείνη συστήθηκε κοιτώντας περίεργα και παρατηρώντας τους συμμαθητές της. Οι συμμαθητές της με το που μπήκε στην τάξη άρχισαν να τη σχολιάζουν και να γελούν μεταξύ τους. Η Νικόλ νευριασμένη φώναξε: "δεν έχετε δικαίωμα να μιλάτε για εμένα, είστε κατώτεροι μου!" Όλοι έσκασαν στα γέλια. Εκείνη δεν τόλμησε να μιλήσει άλλο και κάθισε στο θρανίο της σιωπηλή περιμένοντας να τους τακτοποιήσει όλους στο διάλειμμα. Χτυπάει το κουδούνι για διάλειμμα και όλοι τρέχουν έξω στο προαύλιο. Η Νικόλ ήταν ακόμη μουτρωμένη λόγω του περιστατικού προηγούμενος. Βγαίνοντας από τη τάξη ένας συμμαθητής της της έκανε τρικλοποδιά και έπεσε. Οι υπόλοιποι άρχισαν να γελάνε λέγοντας της κοροϊδευτικά λόγια. Στο διάλειμμα όποιον και να πλησίαζε δε της μιλούσε και την απόφευγε. Παντού στο σχολείο κυκλοφορούσαν κακές φήμες για αυτή. Αυτή κάθε μέρα σε όποιον την κορόιδευε του έδινε απαντήσεις και αντιστεκόταν. Έτσι κύλησε η πρώτη εβδομάδα. Στους γονείς της έλεγε πως ήταν μια χαρά αλλά η συμπεριφορά της είχε αλλάξει εντελώς. Την επόμενη εβδομάδα άρχιζε να το συνηθίζει, έμενε μόνη της και δεχόταν συνεχώς κοροϊδίες. Όλοι στο σχολείο τη φώναζαν φυτό επειδή φορούσε γυαλιά. Δεν της άρεσε καθόλου αυτή η κατάσταση, τώρα είχε αρχίσει να καταλαβαίνει πως ένιωθαν τα θύματα της στο προηγούμενο της σχολείο. Είχε περάσει κιόλας ένας μήνας και της της είχαν συμβεί πολλά άσχημα περιστατικά. Εκείνη δεν άντεχε άλλο ήθελε τόσο πολύ να αλλάξει σχολείο. Ωσπου μια μέρα της ήρθε η ιδέα στο μυαλό να δώσει τέλος στη ζωή της, πηδώντας από την ταράτσα της πολυκατοικίας της. Καθώς πήγαινε να το κάνει τη σταμάτησε ένας γείτονας που βρισκόταν εκεί. Το έμαθε η μητέρα της και τότε η Νικόλ της εξομολογήθηκε όλα όσα είχε περάσει. Η μητέρα της έμεινε έκπληκτη. Την επόμενη μέρα πήγε η μητέρα της Νικόλ να μιλήσει με τον διευθυντή του σχολείου. Ο διευθυντής μίλησε σε όλο το σχολείο για την βία και για το πόσο φριχτό είναι να βρίσκεται κάποιος σε τέτοια θέση. Όλοι ζήτησαν συγγνώμη από τη Νικόλ.

Τώρα πια η Νικόλ είναι πολύ χαρούμενη γιατί έχει φίλους. Δεν ξεχνάει βέβαια πως κι η ίδια χρωστάει μια μεγάλη συγγνώμη σε κάποιους που πλήγωσε με τον ίδιο τρόπο.

ΕΙΡΗΝΗ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

ΠΟΥΘΕΝΑ ΧΩΡΙΣ ΦΙΛΟΥΣ

Πρώτη μέρα στο σχολείο. Φέτος ήρθα Ελλάδα. Είναι η πρώτη μου χρονιά εδώ. Είμαι δεκατριών και με λένε Άνια. Είμαι από την Αλβανία, ζω με τους γονείς μου και τον

μικρό μου αδελφό τον Γιάρη . Μετακομίσαμε εδώ πριν δύο εβδομάδες για να πάμε εδώ σχολείο. Ξυπνήσαμε στις επτά το πρωί κα φύγαμε μαζί για το σχολείο μου. Εξάλλου το σχολείο του Γιάρη είναι πολύ κοντά στο δικό μου . Ήμουν πάρα πολύ φοβισμένη κι αγχωμένη για το πώς θα με αντιμετωπίσουν . Βλέπετε στην χώρα μου όταν έρχεται ένα καινούριο παιδί όχι μόνο μένει μόνο του χωρίς παρέα αλλά αντιμετωπίζει και bullying . Πάντα φοβόμουν μην βρεθώ στη θέση τους αλλά και ποτέ κανείς δε τόλμησε να τους σταματήσει παρομοίως κι εγώ .

Μπήκα μέσα στο σχολείο . Όλοι με κοιτούσαν περίεργα φοβόμουν πολύ . Ρώτησα ένα παιδί πού είναι η τάξη μου. Αφού με κοίταξε πολύ καλά μου έδειξε προς τα πού να πάω για να την βρω . Πήγα τρέχοντας προς τα εκεί . Έφτασα στην τάξη και η κυρία με σήκωσε για να παρουσιαστώ , μα τι πράγμα κι αυτό . Το απέφυγα λέγοντας ότι πρέπει να πάω επειγόντως τουαλέτα .

Οι μέρες πέρναγαν δύσκολα αλλά γρήγορα κι εγώ σε κάθε διάλλειμα κρυβόμουν όπου έβρισκα . Στα μαθήματα είμαι μέτρια , αλλά προσπαθώ . Το κλίμα στο σπίτι είναι δύσκολο ο πατέρας μου είναι σκληρός σαν την μητέρα μου .

Τα παιδιά με κυνηγούν κάποιες φορές έως το σπίτι για να με κοροϊδεύουν ή και να παίξουν με την τσάντα μου μέχρι και να με χτυπήσουν . Φοβάμαι να βγω από το σπίτι . Αλλά τώρα έχω μια φίλη την Αλεξάνδρα . Η Αλεξάνδρα με συνοδεύει μέχρι το σπίτι . Έχει πιο πολύ θάρρος από εμένα .

Οι μέρες περνάνε γρήγορα και πιο εύκολα πλέον . Σήμερα είναι η πρώτη μου μέρα στην Τρίτη γυμνασίου τα παιδιά δεν έχουν σταματήσει να με κοροϊδεύουν αλλά πλέον το αντιμετωπίζω . Εξάλλου έχω μια φίλη που με στηρίζει. Την Αλεξάνδρα. Σπουδαίο πράγμα η φιλία. Ε;

ΟΛΓΑ ΒΡΥΩΝΗ

ΗΣΥΧΙΑ

Σήμερα στο σχολείο ήρθε ένα καινούριο παιδί, ο Σάιλεντ Μίλερ από την Αυστραλία, μελαχρινό, ψηλό δεκαεξάχρονο αγόρι.

Ο μαθηματικός τον έβαλε να καθίσει με τον Στέφανο. Ο Στέφανος σηκώθηκε και έκατσε με τον Διαμαντόπουλο, οι υπόλοιποι γύρω του τραβούσαν τα θρανία προς την αντίθετη πλευρά.

Στο διάλειμμα τα παιδιά τον έδειχναν ,σχολίαζαν.

Μα δεν κοιτάνε τα χάλια τους σκεφτόμουν, όλα αρχίζουν από το σπίτι, το τι ακούς και τι βλέπεις.

Την επόμενη μέρα όλα τα αγόρια τον κοροΐδευαν μπροστά του κιόλας για να γελάσουν τα κορίτσια, η δέηθεν μαγκιά, αυτό δεν είναι μαγκιά φίλε , αυτό είναι έλλειψη αξιοπρέπειας.

Τον πήγαν στις τουαλέτες , σε κακά χάλια βγήκε το παιδί.

Σχολάσαμε τον χτυπούσαν μπουνιές κλοτσιές.

«Πίσω στην χώρα σου πήγαινε», «Μαύρε», «Να τριφτείς με ασβέστη να ασπρίσεις», του φώναζαν.

Τετάρτη , τρία αγόρια τον ενοχλούσαν συστηματικά, ο Γιώργος, ο Νίκος και ο Άρης.

Επειδή είναι σιωπηλός δεν σημαίνει πως είναι ανίκανος .

Ο Σάιλεντ άκουσε τις αλλεργίες του Γιώργου και του έβαλε φυσιτικοβούτυρο στο τοστ, αλλεργικό σοκ και στο νοσοκομείο. Τον είδα από το άνοιγμα της πόρτας.

Παρασκευή, στο διάλειμμα ο Άρης είπε στον Νίκο πως θα πάει στο νοσοκομείο να δει

τον Γιώργο. Αυτός κρυφάκουγε. Ο Σάιλεντ περίμενε τον Άρη σε μια διασταύρωση κοντά στο νοσοκομείο. Άγριο ξύλο. Είχε να έρθει σχολείο βδομάδες.

Στο σχολείο ο Νίκος ήταν μόνος, ούτε να τον κοιτάξει δεν μπορούσε κάθε φορά ξεροκατάπινε.

Ο Σάιλεντ τον κατάλαβε ήξερε πως δεν θα μιλήσει. Αυτός ήταν ο μόνος που την έβγαλε καθαρή.

Να τα βλέπεις όλα, να μην λες τίποτα, ΗΣΥΧΙΑ.....

Όλοι είμαστε διαφορετικές αποχρώσεις από το ίδιο χρώμα...

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΜΑΚΡΗ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ

Ο Γιώργος είναι από ένα ορεινό χωριό με λίγους κάτοικους και οι γονείς του είναι κτηνοτρόφοι. Κι αυτός δουλεύει μαζί τους και του βοηθά. Αγαπά πολύ τα ζώα και χαίρεται να τα φροντίζει. Σήμερα όμως δεν έχει καμιά διάθεση να παίξει μαζί τους ούτε και να βοηθήσει τους γονείς του. Κάθεται κλεισμένος στο δωμάτιο του και δεν μιλάει σε κανέναν. Οι γονείς του ανησυχούν. Το παιδί με το που πήγε στο Γυμνάσιο άλλαξε. Δεν μιλάει, δεν τρώει και γκρινιάζει συνεχώς. Μερικές φορές κάνει τον άρρωστο για να μην πάει στο σχολείο. Δεν ξέρουν τι να κάνουν.

Ο Γιώργος σήμερα δεν επέστρεψε από το σχολείο με το λεωφορείο. Οι γονείς του κοντεύουν να τρελαθούν από την αγωνία. Το απόγευμα τηλεφωνούν από κέντρο υγείας της περιοχής. "Ελάτε να παραλάβετε το γιο σας. Έμπλεξε σε καβγά με τους συμμαθητές του."

"Αχ αυτό το παιδί γιατί δεν μας είπε τίποτα " έκλαιγε και φώναζε η μητέρα του.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΖΟΡΜΠΑΣ

ΜΙΛΑ

Ήταν μία συνηθισμένη μέρα στο σχολείο. Κατευθυνόμουν στο προαύλιο του σχολείου για το τρίτο διάλειμμα. Καθώς κατέβαινα τις σκάλες αντίκρισα κάτι παράξενο. Είχαν μαζευτεί τρία παιδιά και κοροΐδευαν ένα παιδί από την τάξη μου. Δεν μου άρεσε να μπλέκομαι σε τέτοιες καταστάσεις, οπότε το αγνόησα και συνέχισα κανονικά την μέρα μου.

Δεύτερη μέρα πλέον και τα πράγματα είχαν αρχίσει να χειροτερεύουν. Αντί να κοροΐδεύουν είχαν αρχίσει να βρίζουν εκείνα τα παιδιά και το θύμα ήταν ίδιο. Ήταν δύσκολο αλλά κατάφερα και αυτήν την ημέρα να το αγνοήσω.

Τρίτη μέρα, τώρα το θέμα είχε σοβαρέψει κατά πολύ. Αντί να βρίζουν οι θύτες είχαν αρχίσει να χτυπάνε και αυτό δεν μπορούσα να το ανεχτώ. Οπότε πήγα στο γραφείο του διευθυντή και εξήγησα τι γινόταν εδώ και τρεις ημέρες. Οι θύτες τιμωρήθηκαν, δεν έκαναν ξανά τίποτα κακό και εγώ έμαθα πόσο σημαντικό είναι να μιλάς όταν βιώνεις κάτι τέτοιο ακόμη και αν δεν είσαι εσύ το θύμα.

ΗΓΟΥΜΕΝΟΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ

ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ Η ΕΛΕΝΗ;

Το σχολείο φαντάζει για τους περισσότερους ένα ασφαλές μέρος όπου είσαι χαρούμενος, όχι όμως για την Ελένη. Ήταν τελευταίες μέρες και όλοι λέγαμε πόσο ωραία πέρασε η χρονιά, αλλά αυτό δεν ίσχυε για εκείνη. Από την αρχή της χρονιάς την έβλεπα μόνη της στα διαλείμματα, στην τάξη δεν μιλούσε όμως αυτά τα προσπερνούσα. Έλεγα πως απλώς δεν είναι τόσο κοινωνική. Όμως άρχισα να αλλάζω γνώμη.

Γύρω στον δεύτερο μήνα από τότε που αρχίσαμε οι (αρχηγοί) του τμήματός μας ή αλλιώς η συμμορία της πρώτης άρχισαν να την κοροϊδεύουν. Δεν ήταν βέβαια το μόνο παιδί, αυτό συνηθιζόταν. Τέλος πάντων στην αρχή δεν το πήρα στα σοβαρά, γιατί όλα ξεκίνησαν με χαρτάκια, σπρωξίματα, βρισιές και τέτοια πράγματα. Εκείνη καμία αντίδραση. Σιωπή. Έτσι άρχισαν τα χειρότερα. Μια μέρα μετά το σχολείο ο Κωστάκης, ο Γιάννης, ο Χρήστος, η Μαρίνα και η Γιώτα την ακολούθησαν και έτρεξαν κατά πάνω της. Φοβήθηκε πολύ. Την έσπρωχναν και αφού την πέταξαν στον δρόμο άρχισαν να την χτυπούν και να την βρίζουν. Κλοτσιές, μπουνιές και όλα αυτά να τα κάνει ένας, ένας στη σειρά. Τόσα τράβηξε όμως κανείς δεν έτρεξε για βοήθεια. Μόνο εγώ και η Δώρα πήγαμε κοντά και οι άλλοι με το που μας είδαν έτρεξαν μακριά. Τέτοιο θράσος, αλλά τη περίμενε κανείς από αυτούς. Όταν την είδαμε τρομάξαμε με την κατάσταση της. Αίματα, μελανιές ακόμα και το χέρι της έσπασαν. Τι να πω. Εκείνη φυσικά έκλαιγε. Προσφερθήκαμε να την πάμε μέχρι το σπίτι της και σιγά σιγά ξεκινήσαμε μέχρι που φτάσαμε στην πόρτα της. Στη διαδρομή ούτε κιχ δεν ακούστηκε από κανέναν. Πριν μπει στο σπίτι το μόνο που μας είπε ήταν ένα δειλό ευχαριστώ και έκλεισε την πόρτα. Φύγαμε κι εμείς.

Την επόμενη μέρα δεν ήρθε στο σχολείο. Άλλωστε γιατί να ερχόταν. Η τελευταία μας επικοινωνία μαζί της ήταν μονάχα με ένα σημείωμα που είχε αφήσει από πριν. Φανταστείτε την απελπισία της. Αυτό έλεγε: (Δεν ξέρω αν ποτέ θα καταλάβετε τι μου κάνατε όμως ελπίζω αυτό να γίνει κάποτε. Δεν θα με ξαναδείτε στο σχολείο αλλά και πουθενά αλλού. Να ξέρετε πως με κάνατε να μισήσω τη ζωή μου. **ΑΝΤΙΟ.**) Κανένας μας δεν κατάλαβε τι ακριβώς ήθελε να πει όμως όλοι σκεφτήκαμε το χειρότερο, αυτό που ο καθένας θα σκεφτόταν. Νομίζω πως καταλαβαίνετε. Όμως κανένας μας δεν έμαθε ποτέ.

ΙΩΑΝΝΑ ΣΚΟΥΦΗ

ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Πριν από μια εβδομάδα ένας συμμαθητής μου και φίλος μου άρχισε στο σχολείο να δέχεται επιθέσεις και λεκτικές και σωματικές από άλλους μαθητές στον χώρο του σχολείου.

Η κατάσταση άρχισε να ξεφεύγει όταν πριν λίγες μέρες τον βρήκα στις τουαλέτες του σχολείου να σκουπίζει την μύτη του που έτρεχε αίμα. Ήταν σε άσχημη ψυχολογική κατάσταση και δεν μπορούσε ούτε να μιλήσει. Μετά από μεγάλη προσπάθεια του είπα, ότι δεν πρέπει να συνεχίσει να δέχεται αυτή την κατάσταση και να πει όσα γίνονται στους γονείς και στους καθηγητές. Αρχικά, συμφώνησε όμως κατάλαβα ότι φοβάται να μιλήσει.

Την επόμενη μέρα μετά το σχολείο και έξω απ' το σχολείο τα παιδιά αυτά άρχισαν πάλι να τον κοροϊδεύουν και να τον απειλούν. Εκείνος δε μιλούσε και προχωρούσε βιαστικά. Μάλιστα ένας από την παρέα τον νταϊδων του πέταξε μία πέτρα και από θαύμα δεν τον πέτυχε στο κεφάλι.

Το ίδιο απόγευμα μη ξέροντας τι πρέπει να κάνω αποφάσισα να αναφέρω όσα γίνονται στη μητέρα μου. Δεν μπορούσα να συνεχίσω να μην αντιδρώ έπρεπε κάποιος να βοηθήσει αυτό το παιδί. Η μητέρα μου σοκαρίστηκε με όσα άκουσε ειδικά όταν της περιέγραψα τις σκηνές ξύλου. Με συμβούλεψε να μην φοβηθώ και να πω αυτά που γίνονται στους καθηγητές και τον διευθυντή. Οι καθηγητές θα ενημερώσουν και τους γονείς. Όλο το βράδυ από το άγχος μου δεν κοιμήθηκα και ανυπομονούσα να ξημερώσει.

Καθώς περπατούσα προς το σχολείο και σκεφτόμουν πόσα έχει περάσει αυτό το παιδί ένιωθα τύψεις που δεν τον βοηθούσα πιο πριν. Μόλις έφτασα αμέσως πήγα στο γραφείο των καθηγητών και τους ζήτησα να με ακούσουν πριν ξεκινήσει η προσευχή. Κατάλαβαν ότι ήταν κάτι σοβαρό αφού η φωνή μου έτρεμε. Όταν τους είπα όλα όσα γνώριζα τους παρακάλεσα να ενημερώσουν την οικογένεια του φίλου μου και να μην αφήσουν αυτά τα παιδιά ατιμώρητα, γιατί μπορεί να ξανακάνουν το ίδιο και σε κάποιο άλλο παιδί. Μου είπαν ότι το θέμα αυτό φυσικά και δεν θα το άφηναν έτσι. Την ίδια μέρα μετά την προσευχή κάλεσαν στο γραφείο αυτά τα παιδιά και έπειτα τον φίλο μου. Είχα μεγάλη αγωνία για το τι σας συνέβη. Χάρηκα που είδα τον φίλο μου πιο ήρεμο. Στο τέλος των μαθημάτων εκείνης της ημέρας τα παιδιά που τον χτυπούσαν ήρθαν και του ζήτησαν συγγνώμη μπροστά σε όλους τους συμμαθητές μας.

Μετά από αυτό το περιστατικό σχολικού εκβιασμού κατάλαβα περισσότερο από ποτέ ότι δεν πρέπει να μένουμε σιωπηλοί απέναντι στην βία. Τα παιδιά που πέφτουν θύματα πρέπει να μιλούν και να αντιδρούν. Αν δεν το κάνουν εκείνα τότε θα είναι ανάγκη να το κάνουμε εμείς και να μην μένουμε απλοί θεατές. Η βία πρέπει να σταματήσει και όλοι φέρνουμε ευθύνη.

ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗΣ ΣΩΚΡΑΤΗΣ

ΑΝ ΕΧΕΙΣ ΤΕΤΟΙΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ.....

Είμαι η Σάννυ. Είμαι 16 χρονών και ήρθα πριν από έναν χρόνο με τους γονείς μου και τον μικρό μου αδελφό τον Άγγελο εδώ στην Αθήνα. Πηγαίνω στο κολέγιο και έχω την καλύτερη παρέα. Τον Γιάννη, τον Σιμόν, τον Σταύρο και την Στέλλα. Την τελευταία περίοδο δεν θέλω να πηγαίνω σχολείο.

Επειδή είμαι λίγο διαφορετική, καθώς πάσχω από την “την λευκή πάθηση” όλοι με κοροϊδεύουν. Την προηγούμενη εβδομάδα έγινε κάτι που με έκανε να μισώ αυτή την πάθησή μου αλλά και να φοβάμαι. Ήταν βράδυ και είχα μείνει στο κολέγιο για να τελειώσω μια εργασία. Ήταν όλα καλά μέχρι που μάζευα τα πράγματά μου για να φύγω. Αλλά που να ήξερα τι με περιμένει... Ήταν μαζεμένα κάποια παιδιά από το κολέγιο και με περίμεναν με κακές διαθέσεις. Εγώ έτρεξα αλλά για κακή μου τύχη βγήκα σε αδιέξοδο. Ήρθαν και άρχισαν να μου φωνάζουν και να με χτυπάνε. Αφού έφυγαν ευχαριστημένοι κάποιος από τους καθηγητές άκουσε τις φωνές και ήρθε να δει τι έγινε αλλά ήταν ήδη αργά... Την άλλη μέρα δεν πήγα στο κολέγιο, ήμουν γεμάτη μελανιές, γρατσουνιές και αίματα. Που να πηγαίνα έτσι!

Λίγες ώρες αργότερα ήρθε μία ειδοποίηση στο κινητό από το site του κολεγίου. Μπαίνω να δω, γιατί νόμιζα πως ήταν η ύλη για τις εξετάσεις, αλλά δεν ήταν.... Ήταν ένα βίντεο από το χθεσινό περιστατικό. Εγώ απορημένη για το ποιος τράβαγε το βίντεο, φοβήθηκα ακόμη πιο πολύ. Πέρασε περίπου ένας μήνας από τότε και ακόμα να μάθουμε ποιος τράβαγε το βίντεο. Δεν τα έβαλα κάτω και έμαθα ποιος ήταν. Ήταν ο Γιάννης..... Ο ΚΟΛΛΗΤΟΣ ΜΟΥ... Τελικά ποτέ δεν ήταν κολλητός μου. Έδινε πληροφορίες για εμένα στα παιδιά αυτά.

Εγώ εκείνη την στιγμή έβαλα τα κλάματα, καθώς με αυτό το παιδί είχαμε δεθεί όλον αυτόν τον χρόνο και είχαμε περάσει πολλά. Λύπες, χαρές. Μετά από πολύωρη σκέψη αποφάσισα να μην του ξαναμιλήσω και να τον διαγράψω από την ζωή μου όσο κι αν είναι δύσκολο γιατί αυτό το παιδί με πρόδωσε. Μάλλον είναι δύσκολο το άθλημα της φιλίας...

ΚΑΣΣΙΑΝΗ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΤΟ ΒΙΝΤΕΟ

Ο Σωτήρης ήταν ένα παιδί που είχε μετακομίσει πρόσφατα στην Αθήνα . Ήταν δύσκολα τα πράγματα για τον Σωτήρη . Έχασε τους φίλους του, τους συμμαθητές του, το σχολείο του και τους συγγενείς του . Θα έπρεπε να κάνει μία νέα αρχή στο νέο του σχολείο . Όμως στο σχολείο δεν ήταν και τόσο ευπρόσδεκτος . Οι συμμαθητές του δεν τον πλησίαζαν ούτε να τον κάνουν παρέα . Μετά από έναν μήνα τα πράγματα άρχισαν να γίνονται πιο έντονα . Τον έβριζαν και τον κορόιδευαν για τα ρούχα που φορούσε, φοβόταν να μιλήσει στους γονείς του αλλά και στους καθηγητές . Όσπου μια μέρα κάποια παιδιά τον περίμεναν έξω από το σχολείο, εκεί άρχισαν να τον βρίζουν, να τον σπρώχνουν και να τον βγάζουν βίντεο . Αυτό το βίντεο ανέβηκε στο διαδίκτυο . Ο Σωτήρης δεν ήξερε αν έπρεπε να το πει στους γονείς του . Για συνεχόμενες μέρες ο Σωτήρης δεν πήγαινε σχολείο γιατί φοβόταν και μια μέρα όταν τάχα γύρναγε από το σχολείο τον περίμεναν οι γονείς του σπίτι για να του μιλήσουν για το βίντεο που είχαν δει που βαρούσαν το παιδί τους . Αφού του μίλησαν του είπαν να πάει σε ψυχολόγο για να τον βοηθήσει . Μετά από έναν μήνα ψυχοθεραπείας έγινε δυνατός και πήγε πάλι σχολείο . Ήξερε τι θα γίνει άμα . Μόλις πάτησε το πόδι του στο σχολείο άρχισαν πάλι να τον βρίζουν, δεν τους έδινε σημασία και επιτέλους μίλησε στους δασκάλους και στους γονείς του για το τι συνέβαινε . Τα παιδιά αυτά τιμωρήθηκαν και αποβλήθηκαν από το σχολείο . Ο Σωτήρης ηρέμησε και κατάλαβε πως όταν δεν μπορούμε να αντιμετωπίσουμε ένα πρόβλημα πρέπει να ζητάμε βοήθεια.

ΜΑΡΙΑ ΚΑΤΣΗ

ΤΟ ΛΑΘΟΣ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΜΗ ΜΙΛΑΣ

Ο Δημήτρης ήταν ένα 14χρονο παιδί το οποίο ήταν πολύ ντροπαλό και εξαιτίας αυτού δεν είχε πολλές παρέες . Μία μέρα όπως και όλες οι άλλες στο σχολείο έτρωγε μπουλινγκ από τους συμμαθητές του, τους δυνατούς του σχολείου . Μόλις γυρνούσε σπίτι σκεφτόταν να πει στη μητέρα του τι συνέβαινε αλλά μετά σκέφτηκε ότι η μητέρα του θα τους μιλούσε και θα τον κορόιδευαν περισσότερο για αυτό δεν είπε τίποτα όσο και αν τον ρωτούσε . Μία από τις επόμενες μέρες τα παιδιά τον πείραζαν ξανά, δεν άντεξε άλλο και τους είπε ότι θα το πει στους καθηγητές κι εκείνοι άρχισαν να τον βαράνε . Την επόμενη μέρα ένωθε έναν πόνο λίγο πιο κάτω από την μασχάλη σκέφτηκε ότι ήταν η μελανιά που είχε αλλά η μελανιά ήταν πιο κάτω και δεν έδωσε σημασία . Ο πόνος επέμενε για αρκετό καιρό ανησύχησε, το είπε στην μητέρα του . Η

μητέρα του έκλεισε ραντεβού στον γιατρό για να δούνε τι έχει το παιδί . Ο γιατρός δεν βρήκε τίποτα, ο πόνος ήταν όλο και πιο έντονος κάθε μέρα που περνούσε . Αυτή την φορά πήγαν στο νοσοκομείο για να κάνει εξετάσεις . Οι εξετάσεις βγήκαν μετά από μία εβδομάδα, οι γιατροί φώναξαν τους γονείς για να τους μιλήσουν μαζί με τον Δημήτρη . Οι γιατροί δεν είχαν καλά νέα, τους ανακοίνωσαν ότι το παιδί έπασχε από καρκίνο του πνεύμονα μία καταπολεμήσιμη μορφή αλλά στο στάδιο που είχε φτάσει δεν γινόταν να κάνουν κάτι παρά πειράματα . Όταν έμαθαν έπαθαν σοκ, καθώς το παιδί αθλούνταν σε καθημερινή βάση και δεν είχε δοκιμάσει ποτέ να καπνίσει . Ο Δημήτρης άρχισε χημειοθεραπείες . Τα μαλλιά του άρχισαν να πέφτουν και οι συμμαθητές του τον κοροϊδεύαν χωρίς να ξέρουν τι είχε συμβεί φυσικά . Τα νέα δεν άργησαν να μαθευτούν, οι γονείς και οι γιατροί δεν είχαν ελπίδες . Ο καρκίνος τον είχε διαλύσει . Μόλις το έμαθαν οι φίλοι του τον επισκέφθηκαν στην κλινική που νοσηλευόταν και αφού τον ενθάρρυναν κοιμήθηκε ήρεμα το βράδυ. Την επόμενη μέρα θα έμπαινε για εγχείρηση. Όλα πήγαν καλά τον πήγαν στο δωμάτιο και τον άφησαν να ξεκουραστεί . Αφού είχε περάσει μισός χρόνος τώρα ήταν Πάσχα μεγάλη εβδομάδα όταν τα πράγματα χειροτέρεψαν . Το παιδί δεν είχε καλό προαίσθημα. Ξημέρωνε μεγάλη Παρασκευή όταν οι γιατροί ανακοίνωσαν τον θάνατο του παιδιού . Όλοι είχαν συγκλονιστεί, δεν το πίστευαν . Οι φίλοι του δεν μπορούσαν να το διανοηθούν ότι δεν ήταν πια κοντά τους . Δυστυχώς τώρα οι μάγκες δεν μπορούσαν να διορθώσουν τα πράγματα έτσι όπως είχαν.

ΚΟΥΓΓΕΛΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑ

ΣΤΗΝ ΠΡΟΠΟΝΗΣΗ

Μία μέρα, καθώς πήγαινα στην προπόνηση, είδα τρία παιδιά, φίλοι μου ήταν, να κοροϊδεύουν ένα άλλο παιδί τον Γιάννη και λέω σιγά το πράγμα. Την επόμενη μέρα ο Γιάννης ήρθε στο γήπεδο που κάνω προπόνηση. Τον ρώτησα τι κάνει εδώ και είπε: Γράφτηκα στην ομάδα. Οι φίλοι μου είπαν ότι δεν χωράνε οι μαύροι εδώ. Εκείνο το παιδί έκλαψε και έφυγε. Την επόμενη μέρα μόλις ήρθε, οι φίλοι μου τον βαρέσανε και τον κοροϊδέψανε. Την επόμενη ώρα το παιδί εξαφανίστηκε. "Πάει" τους λέω. Ποιος πάει; με ρωτάνε. Το παιδί εξαφανίστηκε εξαιτίας σας. Σας αρέσει τώρα αυτό που κάνατε; Μετά από λίγη ώρα βρήκα τον Γιάννη με τον προπονητή στα αποδυτήρια. Έτρεχε αίμα από τη μύτη του. Τον ρωτήσαμε ποιος του το έκανε αυτό. Έλεγε μόνο: "Δεν μπορώ άλλο, πονάω. Θέλω να τελειώσει σήμερα αυτό." Τον πήραμε και βγήκαμε έξω. Το παιδί δε μιλούσε από φόβο. Εγώ δεν άντεχα άλλο να γνωρίζω και να σωπαίνω. Τα είπα όλα στον προπονητή κι είχα εγώ τώρα φόβο! Κάθε μέρα έλεγα θα μου την έχουν στημένη και θα με σαπίσουν στο ξύλο. Τίποτα δεν έγινε από αυτά. Μια βδομάδα μετά τα τρία παιδιά μας περιμέναν έξω από το γήπεδο. Ήρθε η ώρα μας είπα δεν το γλυτώνουμε κι εκεί έγινε το απίθανο. Τα παιδιά ζητήσανε συγγνώμη και δώσανε γλυκά σε όλη την ομάδα. Απίθανο ε; Πάντως όλοι φάγαμε γλυκά και κανένας δεν έπαθε τίποτα.

ΚΡΙΚΡΗΣ ΓΙΩΡΓΟΣ

ΔΙΨΑ ΓΙΑ ΖΩΗ

Για μια ακόμη φορά , το διάλειμμα με βρήκε να κρύβομαι σε μια γωνιά στο προαύλιο, χτυπημένος και ντροπιασμένος. Είχαν περάσει επτά ολόκληροι μήνες από την πρώτη

φορά που άρχισαν να ξεσπάνε πάνω μου. Όλο αυτόν τον καιρό, προσπαθώ να καταλάβω τι έκανα για να αξίζω αυτή τη συμπεριφορά. Το μόνο που ήθελα ήταν να κάνω νέους φίλους και να είμαι χαρούμενος. Στην αρχή τα πράγματα ήταν πιο ήπια. Κοροϊδία και πειράγματα που σταδιακά έγιναν σπρωξίματα και κατέληξαν σε γροθιές, κλοτσιές, σφαλιάρες και γενικότερα άγριο ξύλο. Ο καλός μου φίλος, ο Νίκος, προσπάθησε να με βοηθήσει, αλλά κατέληξε να τρώει κι εκείνος ξύλο. Οι υπόλοιποι συμμαθητές μου γελούσαν, τραβώντας βίντεο. Οι καθηγητές μου αδιάφοροι και ούτε λόγος για να μιλήσω στους γονείς μου. Αρκετά προβλήματα έχουν και ξέρω ότι θα στενοχωρηθούν πολύ και θα με θεωρήσουν αδύναμο. Ντρέπομαι πολύ που δεν μπορώ να αντιδράσω και η αυτοκτονία έχει περάσει πολλές φορές απ' το μυαλό μου.

Σήμερα, η κατάσταση ξέφυγε εντελώς. Εκτός από το άγριο ξύλο, άρπαξαν την τσάντα μου, άδειασαν το περιεχόμενό της και έσκισαν την εργασία μου. Όταν σχολάσαμε, περίμενα να φύγουν πρώτοι, μάζεψα τα πράγματά μου και με βαριά και αργά βήματα κατευθύνθηκα κλαίγοντας προς τον σταθμό του μετρό. Στάθηκα στην άκρη της αποβάθρας, κοίταξα τις ράγες και αναλογίστηκα πόσο δυστυχισμένος είμαι. Ένα βήμα και θα βρισκόμουν κοντά στη λύτρωση. Όλα τα βάσανα θα εξαφανίζονταν και θα ηρεμούσε η ψυχή και το μυαλό μου. Το σώμα μου δεν θα πονούσε πια και κανείς δε θα μπορούσε να το ξαναγγίξει.

Ξαφνικά άκουσα το μετρό να πλησιάζει με τα φώτα αναμμένα. Εκείνη τη στιγμή ήρθε στο μυαλό μου η οικογένειά μου κι η αγάπη που μου δίνουν καθημερινά οι γονείς και τα αδέρφια μου και ένιωσα μια ζεστασιά να με γεμίζει. Κατάφερα να κάνω πίσω τη στιγμή που περνούσε ο συρμός. Αυτά τα παιδιά μου είχαν πάρει τα πάντα, την ηρεμία και την αξιοπρέπειά μου. Δε θα τους επέτρεπα να πάρουν και τη ζωή μου. Έφυγα τρέχοντας κι όταν έφτασα στο σπίτι μου, έπεσα στην αγκαλιά της μάνας μου και της μίλησα για όλα περνούσα. Είχε, επιτέλους, έρθει η στιγμή να πάρω τη ζωή μου στα χέρια μου!

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΙΤΣΟΥΛΙΑΣ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΛΟΥΚΑ

Μία μέρα καθώς πήγαινα στο σχολείο είδα ένα καινούργιο παιδί να έρχεται στην τάξη μου. Τον λέγαν Λούκα. Αυτό το παιδί καταγόταν από την Ινδία και ήταν μαύρο. Όταν βγήκαμε διάλειμμα κάποια παιδιά από την τρίτη γυμνασίου τον έβριζαν και τον απειλούσαν. Όταν σχολάσαμε, κάποια μέρα, θυμάμαι ήταν μετά από μια εκδρομή τα παιδιά αυτά του είπαν να πάει σε ένα στενό της περιοχής τάχα να μιλήσουν και να τα βρουν. Εκεί τον περιμένανε και άλλα κάποια παιδιά, μάλλον από το Λύκειο, γνωστοί νταήδες του σχολείου που είχαν συνεννοηθεί με τους δικούς μας και δεν ξέρω τι είπαν και τι έγινε αλλά τον χτύπησαν. Ο Λούκας πήγε σπίτι γεμάτος μελανιές και αίματα. Οι γονείς του τον ρώτησαν τι έπαθε. Ο Λούκας τους απάντησε ότι έπεσε με το ποδήλατο. Την επόμενη μέρα ο Λούκας πήγε σχολείο με μία ζακέτα και δεν την έβγαλε καθόλου ενώ είχε ζέστη. Όλοι απορούσαν γιατί. Μία γειτόνισσα περνούσε από εκεί όταν έγινε το συμβάν στο στενό και τα είπε όλα στους γονείς του. Οι γονείς του πήγαν στο αστυνομικό τμήμα και έκαναν μήνυση. Τα παιδιά που συμμετείχαν στο συμβάν

σταμάτησαν να τον πειράζουν και ο Λούκας έκανε μία καλύτερη ζωή, τουλάχιστον στο σχολείο. Όταν τέλειωσα το Γυμνάσιο κι εγώ και ο Λούκα μετακομίσαμε. Δεν τον ξαναείδα αλλά ακόμη και τώρα δεν μπορώ να ξεχάσω την αγριότητα που είδα και ντρέπομαι που ποτέ δεν είπα τίποτα και δεν τον υπερασπίστηκα.....

ΘΟΔΩΡΗΣ ΜΑΚΡΗΣ

ΑΓΑΠΗΜΕΝΟ ΜΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ,

Σήμερα στο σχολείο δεν είχα καθόλου όρεξη για μάθημα, ειδικά μετά από αυτό που έγινε. Δεν το έχω πει σε κανέναν γιατί τα παιδιά μου είπαν ότι αν το πω σε κάποιον δεν θα είχα καλά ξεμπερδέματα. Και όπως βλέπεις η ιστορία ξεκινάει κάπως έτσι. Είναι αρχές της σχολικής χρονιάς, καινούρια τάξη και καινούριο σχολείο. Με το που μπαίνουμε μέσα στην τάξη, με κοιτάνε όλοι περίεργα. Μου είπε η καθηγήτρια να κάτσω σε ένα θρανίο οπότε αποφάσισα να κάτσω σε ένα θρανίο που ήταν κοντά σε ένα παράθυρο, και όταν έκατσα όλοι άρχισαν να μου πετάνε χαρτάκια. Και μετά από τριάντα λεπτά, επιτέλους χτύπησε το κουδούνι. Στην ώρα του διαλείμματος, ήρθαν κάτι παιδιά και άρχισαν να με βρίζουν και να με σπρώχνουν, εγώ δεν είπα τίποτα σε κανέναν και μπήκα μέσα στην τάξη. Όλη την ώρα του μαθήματος σκεφτόμουν αυτό που είχε γίνει, γι' αυτό αποφάσισα να το πω σε κάποιον, οπότε πήγα σε έναν καθηγητή στο διάλειμμα και του είπα όλα αυτά που έγιναν, αλλά κανείς δεν με πίστευε. Το απόγευμα εκείνη την μέρα ήρθαν κάτι παιδιά κάτω από το σπίτι μου και άρχισαν να φωνάζουν το όνομά μου, εγώ βγήκα έξω στο μπαλκόνι να δω τι γίνεται, και τα παιδιά μου είπαν να κατέβω κάτω γιατί μου έχουν μία έκπληξη, γι' αυτό κι εγώ κατέβηκα κάτω, αλλά κάτι άλλο με περίμενε. Όλα τα παιδιά έπεσαν πάνω μου και άρχισαν να με βαράνε πολύ άσχημα και να με βρίζουνε, εγώ έτρεξα γρήγορα πάνω σπίτι μου και τα είπα όλα στη μάνα μου, και αυτή είχε βγάλει βίντεο. Και την άλλη μέρα πήγε στον διευθυντή, και συζήτησαν όλα αυτά που είχαν γίνει. Έπειτα πήραν τηλέφωνο τους γονείς των παιδιών και μου ζήτησαν συγγνώμη και εγώ την δέχτηκα, και τώρα είμαστε εντάξει. Ελπίζω δηλαδή.....ποτέ δεν ξέρεις.....

MANTZOT ΚΑΟΥΡ

Η ΦΩΝΗ ΜΟΥ

Με λένε Αριστοτέλη .Γεννήθηκα στην επαρχία και μεγάλωσα σε ένα χωριό, όπου η κοινωνία είναι αρκετά κλειστή. Στην Τετάρτη δημοτικού όμως μετακομίσαμε στην Αθήνα και βέβαια παρακολουθούσα τα μαθήματα σε ένα σχολείο της γειτονιάς που έμενα. Πίστευα πως όλα θα πάνε καλά όμως ο τρόπος που μιλούσα, δηλαδή η επαρχιώτικη προφορά μου έκανε τους συμμαθητές μου να με βλέπουν με κάποια καχυποψία και ειρωνεία λες και ερχόμουν από άλλον πλανήτη. Ιδιαίτερα δυο συμμαθητές μου, που φαινότουσαν πιο δυνατοί από εμένα άρχισαν να ενοχλούν, αποκαλώντας με βλάχο.

Στην αρχή δεν αντέδρασα. Αυτό όμως συνεχίστηκε και το χειρότερο ήταν ότι αρκετά παιδιά της τάξης μου άρχισαν να με κοροϊδεύουν και αυτά. Όταν μια μέρα βρέθηκα μόνος με τους δύο αυτούς συμμαθητές μου, τους παρακάλεσα να σταματήσουν τα πειράγματα. Αυτοί γέλασαν και ο ένας από τους δύο με

άρπαξε από τα πέτα του μπουφάν μου με ταρακούνησε και με έσπρωξε με δύναμη στον τοίχο που ήταν πίσω μου λέγοντάς μου: βούλωσέ το βλάχο γιατί θα βρεις τον μπελά σου με εμάς.

Λίγες μέρες αργότερα διαμαρτυρήθηκα ξανά και, ενώ ήταν παρόντες και άλλοι μαθητές με τράβηξαν έως τις τουαλέτες του σχολείου με έσπρωξαν μέσα σε μία από αυτές και στην συνέχεια έκλεισαν την εξωτερική πόρτα και έμεινα κλεισμένος και έκλαιγα. Κάποια στιγμή άνοιξε η καθαρίστρια την πόρτα βγήκα έξω και έφυγα γρήγορα για το σπίτι. Το μεσημέρι τα είπα όλα στην μαμά μου και φαίνεται ότι ήταν το καλύτερο που έκανα γιατί αυτή πήγε στο σχολείο και τα είπε όλα στον διευθυντή.

Ο διευθυντής την επόμενη μέρα με κάλεσε στο γραφείο του και με ρώτησε αν συνέβησαν αυτά και ποια ήταν τα αγόρια που δημιούργησαν το πρόβλημα. Εγώ επιβεβαίωσα το γεγονός αλλά αρνήθηκα να αναφέρω τα ονόματα. Πάντως ο διευθυντής μου είπε ότι θα κάνει ότι είναι δυνατόν. Την άλλη μέρα ένιωσα μία μεγάλη έκπληξη. Τα δύο αυτά αγόρια που περίμεναν ότι θα αναφέρω τα ονόματά και θα τιμωρούνταν μου έδωσαν την υπόσχεση ότι από τώρα και στο εξής μετά από αυτό το λάθος θα είναι άψογοι με εμένα. Από τότε γίναμε καλοί φίλοι.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΜΠΑΡΜΠΑΝΗΣ

ΚΑΠΟΙΟΙ ΔΕΝ ΞΕΧΝΑΝΕ

Νέα σχολική χρονιά, νέοι φίλοι και νέες εμπειρίες. Ανυπομονούσα να αρχίσει το σχολείο και επιτέλους άρχισε.

Από την αρχή της χρονιάς είχα παρατηρήσει κάποια παιδιά που δεν φέρονταν σωστά αλλά αυτό που είχα δει τότε ήταν το κάτι άλλο. Βασικά πρέπει να πάμε στην αρχή της χρονιάς. Ένας καινούργιος μαθητής είχε έρθει στην τάξη μας, το παιδί φαινόταν κάπως παράξενο, κάπως διαφορετικό. Τελικά είμασταν στο ίδιο τμήμα. Στην τάξη ήταν πάντα διαβασμένος και πάντα ήσυχος. Στο σχολείο κυκλοφορούσαν διάφορες φήμες πως τον χτυπούσαν και πόσα άλλα πράγματα, αλλά εγώ έλεγα ψέματα είναι όλα αποκλείεται. Ο Λάμπρος έτσι κι αλλιώς δεν μιλούσε για τίποτα.

Μία μέρα ήρθε στο σχολείο με μια μάσκα και όταν τον ρωτήσαμε γιατί την φοράει μας είπε “μα σήμερα δεν είναι Απόκριες”! Όλα τα παιδιά είχαν ξεκαρδιστεί στα γέλια εκτός από εμένα, είχα αρχίσει να σκέφτομαι ότι κάτι δεν πάει καλά αποκλείεται να ξέχασε την ημερομηνία.

Στο σχολάσμα καθώς βγαίναμε έξω του κόπηκε το λαστιχάκι από την μάσκα και φάνηκε μια τεράστια, μωβ μελάνια. Κάποια παιδιά φώναζαν: μπα βάφεσαι κιόλας! και τον κοροϊδεύανε. Με τέτοια κι άλλα τέτοια τάχα αθώες πλάκες πέρασε ο καιρός και επιτέλους ήρθαν οι διακοπές Χριστούγεννων και πέρασαν κι αυτές.

Ο Λάμπρος έρχεται πρώτη μέρα στο σχολείο και όταν σχολάσαμε τον βλέπουμε να τον χτυπάνε κάποια παιδιά από το λύκειο. Τα παιδιά αποβάλλονται από το διευθυντή του λυκείου και μετακινούνται σε άλλο σχολείο. Το παιδί δεν ξαναείχε τέτοια προβλήματα και από τότε ζούσε μια ήρεμη ζωή. Μέχρι που μάθαμε ότι ο Λάμπρος, δολοφονήθηκε με όπλο σε μια συναυλία και όλοι μιλάνε για ξεκαθάρισμα λογαριασμών. Τα παιδιά του λυκείου δε ξεχνούν .

ΜΠΑΡΜΠΑΡΟΥΣΗΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ

ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΦΙΛΟΥΣ

Απρίλιος 2000. Στην Αλβανία. Γεννιέται ένα κορίτσι η Αμάντα. Μαζί γεννιέται και η οικονομική κατάρρευση των γονιών της. Έτσι αποφασίζουν να μετακομίσουν Ελλάδα. Η Αμάντα πήγε σε ελληνικό σχολείο. ΔΕΝ ΤΗΝ ΕΚΑΝΕ ΚΑΝΕΙΣ ΠΑΡΕΑ. Μέχρι που το 2008 μετακομίζει στην γειτονιά της ένα άλλο κορίτσι η Ντανιέλα. Έκαναν πολύ παρέα και ήταν αχώριστες. Το 2012 τα κορίτσια πηγαίνουν 1^η Γυμνασίου. Γνωρίζουν και άλλα κορίτσια και μπαίνουν στην παρέα τους. Η Αμάντα περνάει καλά και φαίνεται να απομακρύνεται όλο και πιο πολύ από την καλύτερη της φίλη. 2013 η Βανέσα ένα κορίτσι της παρέας, μαθαίνει ότι η Αμάντα είναι αλβανικής καταγωγής. Τότε αποφασίζει να της κάνει την ζωή κόλαση μαζί με τις φίλες της, την Σύλβια και την Ηλέκτρα, τον λόγο τον ψάχνω μέχρι και σήμερα. Μία εβδομάδα μετά τα κορίτσια άρχισαν με τον πιο άσχημο τρόπο. Πήγαν όλες μαζί στο παρκάκι όπως έκαναν συνήθως. Τότε η Σύλβια άρχισε να την χτυπάει και να την βρίζει. Η Ηλέκτρα έβγαλε σουγιά και την απείλησε ότι άμα συνεχίσει να μπαίνει στην ζωή τους θα την σκοτώσει. Η Αμάντα φοβήθηκε και έβρισκε συνεχώς δικαιολογίες για να μην πηγαίνει σχολείο. Ύστερα από 2 εβδομάδες τελείωσαν οι δικαιολογίες και έπρεπε να πάει σχολείο. Τα κορίτσια θέλοντας να συνεχίσουν την πλάκα, αγόρασαν καυτό καφέ από το κυλικείο. Πήγαν στην τουαλέτα και περίμεναν να έρθει η Αμάντα. Όταν ήρθε της έχυσαν όλο τον καφέ επάνω της και περίμεναν να βγει έξω και να γελάσουν. Τότε ακούγοντας τα κλάματα της ο Οδυσσέας τρέχει μπαίνει μέσα και την βοηθάει να βγει Μάλλον έχει βρει έναν καλό φίλο. Η Ηλέκτρα έγινε κατακίτρινη και σκέφτηκε να της χαλάσει το όνειρο. Ένας λογαριασμός ονόματη odysseas.klm έστειλε στην Αμάντα το εξής μήνυμα *geia eimai o odusseas kai pisteyw pwn exoyme polla koina kai mporoyme na kanoyme parea. Gia ayto an thes ela sto parkaki.* Η Αμάντα το πίστεψε και πήγε. ΑΦΑΝΤΟΣ. Τότε κατάλαβε ότι ήταν ένα κακόγουστο αστείο των κοριτσιών. Γι' άλλη μια φορά κατάφεραν να την πληγώσουν...

«ΕΙΜΑΙ Η ΑΜΑΝΤΑ ΚΑΙ ΑΥΤΑ ΗΤΑΝ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΠΟΥ ΜΟΥ ΣΤΕΡΗΣΑΝ ΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΚΑΙ ΕΦΗΒΙΚΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ.ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ ΠΟΛΥ ΤΗΝ ΦΙΛΗ ΜΟΥ ΤΗΝ ΝΤΑΝΙΕΛΑ ΠΟΥ ΜΕ ΕΜΨΥΧΩΣΕ ΚΑΙ ΜΙΛΗΣΑ ΣΤΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ ΜΟΥ ΚΑΙ ΑΛΛΑΞΑ ΣΧΟΛΕΙΟ.ΕΠΙΣΗΣ ΕΙΜΑΙ ΠΟΛΥ ΧΑΡΟΥΜΕΝΗ ΠΟΥ ΒΡΗΚΑ ΤΟ ΘΑΡΡΟΣ ΝΑ ΤΑ ΜΟΙΡΑΣΤΩ ΣΗΜΕΡΑ ΕΔΩ ΣΤΗΝ ΟΜΑΔΑ ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΗΣ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗΣ»

ΝΙΚΟΛΕΤΑ ΔΟΚΑΝΙΚΗ

Η ΚΑΛΗ ΠΛΕΥΡΑ

Κάποτε σε ένα σχολείο υπήρχε ένα μικρό αγόρι που το έλεγαν Σπύρο. Ο Σπύρος ήταν ένας πολύ καλός μαθητής αλλά δεν είχε πολλούς φίλους είχε όμως έναν συμμαθητή, Διονύση, που τον εκφόβιζε συνεχώς. Ο Διονύσης έλεγε συνέχεια άσχημα πράγματα στον Σπύρο και τον ενοχλούσε μπροστά σε όλα τα παιδιά του σχολείου. Ένα μεσημέρι ο Σπύρος γύρισε σπίτι σχεδόν απελπισμένος και δεν άντεχε άλλο τον Διονύση. Όταν πήγε στο τραπέζι να φάει μίλησε στους γονείς του για το πρόβλημα που αντιμετώπιζε. Οι γονείς του Σπύρου τον στήριξαν και του είπαν ότι θα πάνε στο διευθυντή να

μιλήσουνε για το θέμα αυτό. Την επόμενη μέρα οι γονείς του Σπύρου μίλησαν με τον διευθυντή για το πρόβλημα που αντιμετωπίζει ο Σπύρος με τον Διονύση όταν ο διευθυντής άκουσε το πρόβλημα του Σπύρου κάλεσε αμέσως τον Διονύση και τους γονείς του στο γραφείο για να μιλήσουνε με σοβαρότητα για το πρόβλημα και τις πράξεις του Διονύση. Όταν άκουσαν όλα αυτά που έκανε ο γιος τους ο Διονύσης πήγανε και ζητήσανε συγγνώμη στους γονείς του Σπύρου αλλά και στον ίδιο τον Σπύρο, Από εκείνη τη στιγμή ο Διονύσης σταμάτησε να εκφοβίζει τον Σπύρο και σιγά σιγά ο Σπύρος και ο Διονύσης άρχισαν να αναπτύσσουν φιλικές σχέσεις μεταξύ τους.

ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΠΑΡΑΜΥΘΙΟΥ.....

ΝΙΚΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ

Ο Γιάννης ήταν ένα παιδί σαν όλα τ' άλλα που για πρώτη φορά θα πήγαινε στο Γυμνάσιο. Ο Γιάννης πάντοτε προτιμούσε την παρέα των κοριτσιών αντί των αγοριών και έτσι βρέθηκε στο επίκεντρο της κριτικής των αγοριών. Στους διαδρόμους, στο προαύλιο ακόμη και στην τάξη άκουγε ψιθύρους και γελάκια. Δεν άργησαν να έρθουν και τα παρατσούκλια, τα πιο βαριά πειράγματα και όλα είχαν να κάνουν με την σεξουαλική του ταυτότητα. Στο σπίτι δεν τολμούσε να μιλήσει γιατί ο πατέρας του ήταν σκληρός άνθρωπος κι αν έφτανε στα αυτιά του κάτι τέτοιο μπορεί και να τον έσπαγε στο ξύλο. Έκανε υπομονή και δεν μιλούσε ενώ όλα γύρω του αγρίευαν κι εκείνος είχε αρχίσει πια να φοβάται.

Την τελευταία μέρα του σχολείου όλοι ήταν χαρούμενοι. Έπαιζαν μπουγέλο στο προαύλιο όταν τρεις συμμαθητές του τον τράβηξαν στις τουαλέτες. Αρχισαν τα γνωστά πειράγματα αλλά δεν έμειναν εκεί. Τον έσπρωχναν, τον έβριζαν χυδαία, τον τραβούσαν βίντεο, του ζητούσαν να φωνάξει "είμαι γκέι, είμαι γκέι". Εκείνος έκλαιγε και τους παρακαλούσε να τον αφήσουν. Ευτυχώς η καθαρίστρια άνοιξε την πόρτα. Βρήκε το παιδί σε κακά χάλια και τους νταήδες με κατεβασμένο κεφάλι. Γλύτωσε. Αλλά για πόσο;

ANNA MARIA ΣΑΒΒΑ

ΕΧΩ ΕΝΑΝ ΦΙΛΟ

Αγαπώ το σχολείο και νομίζω ότι και το σχολείο μ' αγαπά. Έχω φίλους, έχω παρέες και περνάω καλά. Οι καθηγητές λένε είμαστε το καλύτερο τμήμα κι εμείς καμαρώνουμε κι ας το παίζουμε αδιάφοροι μπροστά τους. Έτσι ήταν μέχρι που ήρθε στην τάξη μας ο Κόνωρ.

Παιδί ντροπαλό με καταγωγή από τη Νιγηρία. Μαύρος, κατάμαυρος αλλά ο πρώτος στη γυμναστική και με διαφορά ο καλύτερος στο μπάσκετ. Αυτό το τελευταίο δεν άρεσε σε πολλούς. Εγώ να πω την αλήθεια τον θαύμαζα και τον ζήλευα λίγο. Εγώ τάπας όπως και οι συμμαθητές μου κι αυτός δυο μέτρα. Η ομάδα μπάσκετ του σχολείου πήρε τα πάνω της, τα κορίτσια ξετρελάθηκαν μαζί του κι ο προπονητής τον είχε μη βρέξει και μη στάξει.

Γρήγορα οι άλλοι ενώθηκαν εναντίον του. Πίθηκο τον ανέβαζαν ουραγκοτάγκο τον κατέβαζαν και στα αποδυτήρια του έκαναν την ζωή δύσκολη τάχα στην πλάκα. Κάθε φορά πριν τον αγώνα προσπαθούσαν να τον τσακίσουν ψυχολογικά και τα κατάφερναν. Ο Κόννορ άρχισε να μην έρχεται στις προπονήσεις, η απόδοσή του έπιασε πάτο και εμείς οι συμπαίκτες του πανηγυρίζαμε. Ο προπονητής τον πίεζε να μιλήσει μα εκείνος δεν έλεγε τίποτα.

Ο Κόννορ έπαψε να έρχεται στις προπονήσεις και στο σχολείο. Ανησύχησα. Η σκέψη του με βασάνιζε και δεν μπορούσα να βρω ηρεμία. Πήγα στον προπονητή και τα είπα όλα. Μαζί του πήγα και στον διευθυντή. Ήξερα ότι οι άλλοι θα με μισούσαν αλλά δεν άντεχα την αδικία. Ο Κόννορ επέστρεψε. Κανένας δεν τον ενοχλεί. Δεν ξέρω πως το έλυσαν το ζήτημα. Κανένας δε μιλάει γι' αυτό αλλά όταν ο Κόννορ με κοιτάζει τα μάτια του μου λένε "ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ"

ΣΑΒΒΑΣ ΡΑΠΤΗΣ

ΘΑ ΕΡΘΕΙ ΕΚΔΡΟΜΗ;

Ήμουν μαθητής γυμνασίου όταν η βία και ο ρατσισμός άρχισαν να εκδηλώνονται στα σχολεία. Στην τάξη μου θεωρούταν απαράδεκτη τέτοια συμπεριφορά, μιας και όλοι αγωνιζόμασταν για τη μείωση αυτών των φαινομένων. Μια χρονιά όμως όλα τα αγνά συνθήματά μας πέταξαν από την καρδιά μας. Τα γαλήνια και κατάλευκα σύννεφα της ψυχής μας έφυγαν και τη θέση τους πήραν κατάμαυρα σύννεφα γεμάτα μίσος και κακία.

Όλα ξεκίνησαν στην αρχή της σχολικής μας χρονιάς στη Β' γυμνασίου. Όταν ένα μικροκαμωμένο, ξανθομάλλικο, με καταγάλανα μάτια παιδί, ο Πετράκης, ήρθε στην τάξη μας. Ο αγαπημένος όλων των καθηγητών, άριστος μαθητής, ευγενέστατο παιδί και από τη Ρωσία. Χειριζόταν τέλεια την ελληνική γλώσσα, σαν Έλληνας λογοτέχνης. Στα παιδιά όμως, άρχισε να γίνεται αντιπαθής. Αρκετοί ένιωθαν αδικημένοι από τους καθηγητές και θεωρούσαν υπεύθυνο τον Πετράκη. Έτσι, περνούσαν οι μέρες και το μίσος για αυτό το παιδί κυρίευε σιγά σιγά όλους μας.

Μετά τις διακοπές των Χριστουγέννων άλλαξαν πολλά για τον Πετράκη. Λόγω της συνεχούς του αργοπορίας και της χαμηλής του επίδοσης στα μαθήματα, οι εκπαιδευτικοί άρχισαν να του κάνουν συχνές παρατηρήσεις, τα παιδιά έβρισκαν ευκαιρία να τον μειώνουν λεκτικά και έπειτα άρχισαν να του ασκούν βία λόγω της διαφορετικής του καταγωγής και τον κορόιδευαν που αργούσε στα μαθήματα τα πρωινά. Μάλιστα κάποιο παιδί καθώς ήθελε να μην έρθει ο Πετράκης στην εκδρομή της τάξης, άλλαξε στο πρόγραμμα της εκδρομής την ώρα αναχώρησης του λεωφορείου για να το χάσει.

Ο Πετράκης δεν αναχώρησε με το λεωφορείο. Όλα τα πρόσωπα είχαν χαμόγελα ικανοποίησης. Όμως τα χαμόγελα άρχισαν να μετατρέπονται σε δάκρυα, σε πρόσωπα φοβισμένα, ντροπιασμένα. Το θέαμα ήταν σοκαριστικό! Στην εκδρομή κανείς δεν πέρασε όμορφα και ξέγνοιαστα γιατί μας βάραιναν οι τύψεις. Μετά την εκδρομή οργανώσαμε ένα πάρτι για τον Πετράκη. Αυτός έμεινε άναυδος με την έκπληξη. Ταυτόχρονα, όταν του μιλήσαμε για την εκδρομή και του αφηγηθήκαμε ότι τον είδαμε να σέρνει το καροτσάκι με την ανάπηρη μητέρα του, άρχισε να κλαίει. Αμέσως μετά μας εξομολογήθηκε την ιστορία του:

Τα Χριστούγεννα είχε ένα ατύχημα με τους γονείς του και ο πατέρας του πέθανε ενώ η μητέρα του έμεινε ανάπηρη. Ακόμα μας είπε πως δεν προλάβαινε να διαβάσει καθώς δούλευε για να μαζέψει χρήματα. Τα χρειαζόταν για να αγοράσει ένα αναπηρικό καροτσάκι. Σε αυτό, τον βοηθήσαμε εμείς. Μετά από μερικούς μήνες, η μητέρα του είχε ένα ολοκαίνουργιο αναπηρικό αμαξίδιο και ο Πετράκης μια ολόκληρη τάξη για παρέα χωρίς να τον εκφοβίζει, αλλά να τον υπερασπίζεται.

Έτσι ακόμα και σήμερα όλοι μαζί αγωνιζόμαστε για τη μείωση της ενδοσχολικής βίας και κάθε δράση μας βγαίνει από την καρδιά μας με πολλή αγάπη για το συνάνθρωπό μας.

ΣΤΕΛΛΑ ΜΑΚΡΗ

ΑΜΠΟΥ, ΕΝΑΣ ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΑΣ

Η χώρα μου είναι το Σουδάν. Στην Ελλάδα βρίσκομαι εδώ και 25 χρόνια. Στα 15 μου οι γονείς μου αποφάσισαν να φύγουμε από την πατρίδα, αναζητώντας καλύτερη τύχη στην Ελλάδα. Ο πατέρας μου βρήκε δουλειά μέσω γνωστών του ως οικοδόμος κι' εγώ τα απογεύματα που δεν πήγαινα σχολείο τον ακολουθούσα για να εργαστώ μαζί του, αφού τα χρήματα που έβγαζε ο πατέρας μου ως οικοδόμος και η μητέρα μου ως καθαρίστρια δεν επαρκούσαν.

Τους πρώτους μήνες που ήρθαμε στην Ελλάδα όλα κυλούσαν ομαλά παρά τις οικονομικές δυσκολίες που είχαμε. Εγώ έγινα αμέσως αποδεκτός από τους συμμαθητές μου και μάλιστα απέκτησα τον καλύτερο μου φίλο τον Νίκο ο οποίος μου μάθαινε να γράφω και να διαβάζω στα Ελληνικά.

Κάθε μέρα μετά το σχολείο έρχονταν στο σπίτι μου, καθόμασταν στη μικρή κουζίνούλα, η μαμά μου μας έβαζε φαγητό και μελετούσαμε. Όταν τελειώναμε, πηγαίναμε στο πάρκο και κάναμε πατίνι με τα υπόλοιπα παιδιά: τον Μενέλαο, τον Μάριο, τον Οδυσσέα και την Μαρία.

Μια μέρα, θέλοντας να κάνω επίδειξη στην παρέα για το πόσο καλά ξέρω πλέον πατίνι, άρχισα να κάνω φιγούρες στη μέση του δρόμου και τότε έπεσα πάνω σε ένα αυτοκίνητο που περνούσε. Εγώ βρέθηκα στην ασφαλτο γεμάτος αίματα και μη μπορώντας να κουνήσω τα πόδια μου. Ο οδηγός του αυτοκινήτου, ο οποίος δεν έφταιγε σε τίποτα, άρχισε να φωνάζει βοήθεια και αντί να βοηθήσουν τα άτομα της παρέας έφυγαν όλα εκτός από τον Νίκο που έτρεξε στο αστυνομικό τμήμα.

Δεν θυμάμαι κάτι άλλο, αφού έχασα τις αισθήσεις μου. Ξέρω, όμως, πως ξύπνησα μετά από δύο μέρες στο δωμάτιο ενός νοσοκομείου όπου με μεγάλη λύπη οι γονείς μου ανακοίνωσαν πως ήμουν πλέον ανάπηρος.

Η ζωή μου άλλαξε. Αντιμετώπισα πολλά προβλήματα, αφού έπρεπε πάντα όταν υπήρχαν σκάλες να με κουβαλούν στην αγκαλιά τους, στο σχολείο δεν μπορούσα να γυμναστώ και φυσικά δεν γινόταν πλέον να κάνω πατίνι. Εκτός από τη ζωή μου άλλαξε και η στάση της παρέας. Μόνο ο Νίκος εξακολουθούσε να έρχεται στο σπίτι μου να διαβάζουμε μαζί, να βλέπουμε ταινίες και να ακούμε μουσική. Όλοι οι άλλοι όχι απλά με εγκατέλειψαν, αλλά άρχισαν να με περιγελούν, να με λένε ανάπηρο, να παίρνουν το νερό μέσα από τα χέρια μου και να μην μου το δίνουν, να μην μου μιλάνε και ποτέ να μη μου δίνουν τον λόγο. Είχα γίνει αόρατος γι' αυτούς. Δεν υπήρχα κι αυτό με πλήγωσε τόσο πολύ.

Ο Νίκος πολλές φορές τσακώθηκε μαζί τους, για να αλλάξουν συμπεριφορά, όμως τα πράγματα χειροτέρευαν όλο και περισσότερο. Ήρθαν στο σπίτι μου και φώναζαν: Έλα να κάνεις πατίνι, ανάπηρε, ενώ έξω από την πόρτα μου έγραφαν: Το σπίτι του ανάπηρου. Άρχισα να κλαίω, να μιλάω άσχημα στους γονείς μου και να μην θέλω να ξαναπάω στο σχολείο. Δυστυχώς, η κατάσταση ήταν ανυπόφορη οι γονείς μου αποφάσισαν να φύγουμε και να πάμε σε άλλη περιοχή, άρα και σε νέο σχολείο.

Το νέο σχολικό περιβάλλον μου έδωσε την ελπίδα πως θα ήμουν αποδεκτός. Δυστυχώς, όμως εκεί άρχισαν να σχολιάζουν όχι την αναπηρία μου, αλλά την καταγωγή μου. Με φώναζαν: Μαύρο, και δεν μου επέτρεπαν να συμμετάσχω σε κανένα παιχνίδι, σε καμία εκδήλωση, απειλώντας με πως θα με βάψουν με λευκό χρώμα αν μιλήσω στους καθηγητές του σχολείου.

Απογοητευμένος αποφάσισα να το ρίξω στο διάβασμα, μιας και δεν είχα κανέναν φίλο. Ο Νίκος έμενε μακριά και δεν είχαμε πλέον επαφές. Έτσι, κατάφερα στα επόμενα χρόνια να μάθω επτά γλώσσες, να σπουδάσω Πολιτικές Επιστήμες και σήμερα να είμαι πρέσβης του Σουδάν στην Ελλάδα. Το σκούρο δέρμα μου και η αναπηρία μου δεν στάθηκαν εμπόδιο για να προοδεύσω και να αποκτήσω μια όμορφη γυναίκα και δύο υπέροχες κόρες. Ελπίζω η ζωή μου να εξακολουθήσει να είναι τόσο όμορφη όσο τώρα και να απολαμβάνω κάθε στιγμή τις.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΤΟΥΤΟΥΤΖΟΓΛΟΥ

Ο ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Όταν πήγαίνα στην Πέμπτη δημοτικού στο σχολείο μου ζήσαμε ένα περιστατικό ρατσισμού. Ένας συμμαθητής μου ο Δημήτρης, ήταν ξεχωριστό παιδί γιατί είχε αυτισμό. Ο Δημήτρης ξεχώριζε από τα άλλα παιδιά αλλά προσπαθούσε να φέρεται όπως εμείς. Κάποια παιδιά όμως δεν μπορούσαν να σεβαστούν την διαφορετικότητα του Δημήτρη και τον κορόιδευαν λέγοντάς τον χαζό και πολλές φορές του ασκούσαν εκτός από λεκτική και σωματική βία. Μια μέρα ένα σπρώξιμο οδήγησε τον Δημήτρη στο νοσοκομείο με χτύπημα στο κεφάλι. Τα παιδιά μόλις κατάλαβαν τι έγινε φοβήθηκαν για την σοβαρότητα της κατάστασης. Ο διευθυντής τους ενημέρωσε για την βαριά τιμωρία που τους περίμενε. Ευτυχώς ο Δημήτρης έγινε καλά και επέστρεψε στο σχολείο. Εκεί

τον περίμενε μια μεγάλη έκπληξη. Τα παιδιά που του φερόντουσαν ρατσιστικά του ζήτησαν συγγνώμη και τον αγκάλιασαν. Από τότε κανείς δεν ξανά πείραξε τον Δημήτρη.

ΤΣΑΡΚΟΣ ΘΑΝΑΣΗΣ

Η ΑΣΧΗΜΗ ΜΕΡΑ ΤΟΥ ΜΑΚΗ

Ο Μάκης ήταν ένα παιδί από το χωριό, από φτωχή οικογένεια. Ήσυχο, δεν είχε παρέες. Είχε επιλέξει να είναι μόνος του. Μια μέρα καθώςσχόλασε από το σχολείο και γυρνούσε σπίτι του, μια παρέα παιδιών άρχισαν να τον χλευάζουν. Ένας από την παρέα τον χτύπησε κιόλας. Ο Μάκης έβαλε τα κλάματα, έκατσε σε μια γωνία του δρόμου, καθώς έτρεμε από τον φόβο του. Κάποια παιδιά που είδαν το περιστατικό δεν έκαναν τίποτα τον άφησαν εκεί έτσι αβοήθητο και έφυγαν μάλιστα υπήρχαν και κάποια που γέλασαν. Λίγο αργότερα ένα άλλο παιδί που περνούσε από το στενό τον σήκωσε και τον πήγε στο σπίτι του. Στο δρόμο δε μιλούσαν καθόλου. Όταν έφτασαν στην πόρτα του σπιτιού ο Μάκης μουρμούρισε ένα ευχαριστώ. Το άλλο παιδί τον κοίταξε στα μάτια και του είπε: το μυστικό είναι να γίνεις αόρατος μόνο έτσι θα γλυτώσεις, εγώ έτσι γλυτώνω και σπρώχνω τις μέρες μου. Αν ήμουν δυνατός, αν ήσουν δυνατός αλλά δεν είμαστε. Ο Μάκης τον κοίταξε καλά καλά και τον θυμήθηκε. Α! εσύ είσαι το βουβό, αόρατο πρόσωπο του τελευταίου θρανίου!

ΤΣΟΥΡΑΣ ΣΠΥΡΟΣ

ΘΑ ΕΙΜΑΙ ΔΙΠΛΑ ΣΟΥ

Αγαπημένο μου ημερολόγιο,

Σήμερα, 20 Ιανουαρίου, την ώρα του διαλείμματος στο σχολείο, έγινε κάτι που με στεναχώρησε πολύ. Αρχικά, όλα ξεκίνησαν από τις 16 Οκτωβρίου, την ημέρα που πρωτοήρθε στο σχολείο μας ένα καινούριο κορίτσι, η Ευτυχία. Η Ευτυχία μετακόμισε πρόσφατα στον Πειραιά με τους γονείς της για μια καλύτερη ζωή. Είναι λίγο διαφορετική από τα υπόλοιπα παιδιά του Γυμνασίου, διότι είναι σε αναπηρικό καροτσάκι. Από ένα τροχαίο, στερείται πολλά πράγματα, με βασικό το περπάτημα. Παρόλα αυτά, είναι πάντα χαμογελαστή και πολύ όμορφη. Έχει καστανά μακριά μαλλιά, πράσινα μεγάλα μάτια και ένα λαμπερό χαμόγελο.

Όταν ήρθε στο σχολείο, πολλά σχόλια ακούστηκαν από τα στόματα των συμμαθητών μου. Τα αγόρια την μισοκοιτούσαν με ένα θυμωμένο βλέμμα και τα κορίτσια χαμογελούσαν ειρωνικά απέναντί της. Εγώ ξαφνιαστήκα που την είδα, μα μετά από λίγο έτρεξα κοντά της, για να την γνωρίσω. Την ώρα του μαθήματος, πάντα καθόμασταν στο ίδιο θρανίο και στο διάλειμμα στο ίδιο παγκάκι, αν δεν ήταν πιασμένο. Ήταν πολύ ευτυχισμένη που βρήκε μια φίλη να μπορεί να την καταλαβαίνει καλύτερα από τους άλλους. Η χαρά αυτή όμως, κράτησε μέχρι σήμερα.

Το πρωί, όλα τα παιδιά στεκόντουσαν κάτω από ένα μεγάλο δέντρο και συζητούσαν. Στο πρώτο διάλειμμα η Ευτυχία άργησε να βγει από την αίθουσα και εγώ την περίμενα στο παγκάκι. Όταν συνειδητοποίησα πως αργούσε, μπήκα στον διάδρομο του σχολείου, για να την βρω. Ξαφνικά, αντίκρισα τρία παιδιά να έχουν πάρει το αμαξίδιο της Ευτυχίας και να μην της το δίνουν, κοροϊδεύοντάς την, ενώ εκείνη να είναι πεσμένη στο πάτωμα κλαίγοντας. Αμέσως η καρδιά μου πόνεσε. Ειδοποίησα τους καθηγητές και άρπαξα από τα χέρια των παιδιών το αμαξίδιο. Μετά, ήρθαν οι καθηγητές,

σήκωσαν την Ευτυχία και κάλεσαν τους γονείς της και τους γονείς των παιδιών. Συμβούλευσα την Ευτυχία να μην αφήνει κανέναν να την κάνει να στεναχωριέται και της υποσχέθηκα πως δεν θα την αφήσω μόνη ποτέ. Ευτυχώς είναι δυνατή και ξεπερνά κάθε δυσκολία. Την νιώθω σαν αδερφή μου και θα είμαι πάντα δίπλα της.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΡΙΚΡΗ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΝΕΦΕΛΗΣ

Η Νεφέλη είναι μαθήτρια της Α' Γυμνασίου. Είναι όμορφη, είναι κοινωνική και άριστη μαθήτρια. Στο Δημοτικό ήταν η καλύτερη. Στο Γυμνάσιο όμως άλλαξαν τα πράγματα. Τα παιδιά είναι πιο σκληρά. Το αναπηρικό της καροτσάκι την κάνει ευάλωτη. Τα παιδιά την πειράζουν και την κάνουν να νιώθει παρείσακτη. Άλλο παιδί σε αμαξίδιο στο σχολείο δεν υπάρχει.. Σήμερα όμως μια παρέα κοριτσιών ήρθε κοντά της. Της φέρονται με αγάπη και θέλουν να γίνουν φίλες. Υποσχέθηκαν μάλιστα μετά το σχολείο να την πάνε μια βόλτα.

Τι ωραία που είναι. Πηγαίνουν βόλτα, γελάνε φλυαρούν και στο τέλος...την παρατάνε γελώντας στους κάδους των σκουπιδιών...μακριά πολύ μακριά από το σπίτι της.. Η Νεφέλη κλαίει σιωπηλά μα κανείς δεν την ακούει. Ευτυχώς η Δανάη, το ησυχότερο παιδί του σχολείου, το πιο μοναχικό και σχεδόν αόρατο, πέρασε από εκεί. Την αγκάλιασε και της είπε "μη φοβάσαι, δεν είσαι μόνη, είμαι εδώ για σένα" Και πράγματι η Δανάη ήταν πάντα εκεί. Τι ωραίο να έχεις φίλους.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΤΣΑΡΚΟΥ

